

Eliberat din dubla captivitate

În mijlocul munților din Silezia Superioară, unde Neisse cea repede și-a croit un făgaș prin masa de stânci, ca să găsească drumul la lunca Oderului, acolo este situat vechiul oraș și cetate de odinioară, Glatz. Dealuri abrupte și stânci râpoase înconjurau orașelul ca un zid de apărare natural, așa că nu este de mirare că Frederic cel Mare, în războaiele sale pentru Silezia, a pus să se facă din orașel o fortăreață tare. Dar fortificațiile nu slujeau numai la apărare împotriva dușmanilor externi. Ele ofereau spațiu în cazematele lor săpate parțial în stânci, și pentru dușmanii interni, și anume, pentru oameni care fuseseră condamnați pentru delikte politice. Vai de nefericitul care ședea deținut în spatele zidurilor puternice și a ferestrelor cu zăbrele tari ale citadelei! El semăna cu un om îngropat de viu. Din lumea exterioară cu greu auzea altceva, decât pasul monoton al paznicului pe sub fereastra sa. Și urletul furtunii, care uneori zgâlțâia gratiile de fier, probabil că putea să-i sune în urechi ca strigătul înăbușit dintr-un mormânt: „Nicio speranță, nicio speranță pentru tine!”

Era începutul secolului al 19-lea, pe când un conte M. putezea în detenție deznădăjduită, într-una din micile celule. El fusese condamnat pe viață la detenție în fortăreață, pentru participarea la o conspirație, dar înainte de toate din cauza ofensării grave a împăratului Friedrich Wilhelm al III-lea, care domnea atunci. El petrecuse un an în singurătatea sumbră, apăsătoare. Acesta n-a fost un interval de timp prea lung, dar el aproape că îl demoralizase. El era deznădăjduit de tot și blestema ziua nașterii sale. Pentru el nu mai exista nicio speranță. Și pentru că nu-l cunoștea pe Dumnezeu harului, timpul și veșnicia stăteau înaintea sa în cel mai lugubru întuneric. Numai de-ar fi știut despre Acela a Cărui mângâiere înviorătoare poate să lumineze chiar și celulele de închisoare! Dar despre dragostea și harul Său, care sunt în stare să vindece și rănile cele mai adânci, nu voise niciodată să știe ceva și de aceea nici acum nu era în stare, în situația sa disperată, să privească la El și să caute ajutor la El.

Și totuși, deținutul era în posesia unui talisman, care ar fi putut să facă din peștera mâhnirii sale un loc al bucuriei. În celula sa era o Biblie. Dar el simțea față de această Carte o antipatie aproape de nebiruit. Mult timp n-a vrut să știe nimic despre Ea; și când, în sfârșit, ca să-și omoare timpul și să-și risipească plictiseala care îl chinuia neîncetat, o luase în mână și aruncase câteva priviri în Ea, l-a apucat o asemenea furie împotriva lui Dumnezeu, care, după cum credea el, nu se interesa de el, încât a azvârlit Cartea și iarăși n-a învrednicit-o cu nicio privire câteva săptămâni. Abia foarte treptat s-au schimbat lucrurile cu el. A ajuns să-și dea seama că se făcuse singur vinovat de soarta sa. Dar, odată ce ajunsese așa de departe, i-a devenit limpede că delictul său îi dădea orice altceva decât un drept la ajutorul lui Dumnezeu. Așa că a luat iarăși Biblia în mână. A început să citească. A citit mai departe și mai departe. Cartea l-a vrăjit. S-a făcut lumină în el. Și-a dat seama că el nu numai că nu avea niciun drept să ridice pretenții la ajutorul lui Dumnezeu, ci că Dumnezeu proceda foarte drept dacă îl izgonea pentru totdeauna din fața Sa și îl lăsa în veșnica pierzare.

Într-o noapte de noiembrie vuia o furtună violentă. Vântul urla în jurul turnurilor și a crenelor fortăreței și aceasta cu o asemenea forță, încât chiar și zidurile groase se cutremurau de la rafale. Ploua în șiroaie. El auzea vâjâitul înăbușit al Neissei foarte umflate. Era un bubuit al elementelor naturii, cum încă nu trăise în timpul captivității sale. Contele se răsucea fără somn în patul său. Furtuna care vuia în lăuntrul său concura cu violența celei care scutura ferestrele

celulei sale. Tot trecutul său stătea înaintea sa. El se vedea în lumina lui Dumnezeu. Delictul său și multe păcate și greșeli îl chinuiau. „Ești un păcătos și ești pierdut pentru totdeauna”, răsuna în el. O, era nefericit, profund nefericit! Inima sa trufașă, dură, era zdrobită. Pentru prima dată în viața sa, ochii lui s-au umplut de lacrimi de căință sinceră. În cele din urmă s-a ridicat, a deschis Biblia și a început să citească. Atunci, privirea i-a căzut pe Psalmul 50.15: „Cheamă-Mă în ziua necazului; Eu te voi salva și tu Mă vei glorifica!” Aceste cuvinte i-au mers foarte tare la inimă. A îngenuncheat, ceea ce nu mai făcuse din copilărie, și L-a rugat pe Dumnezeu pentru îndurare. Iar Dumnezeuul harului și al dragostei, care nu respinge pe nimeni care vine la El în teama și în chinul sufletului său, a auzit strigătul păcătosului. El a auzit suspinul omului disperat din celula izolată și l-a eliberat din robia păcatului și din lanțurile lui satan. Deținutul a devenit un om fericit, care încă în aceeași noapte a fost în stare să-I mulțumească printre lacrimi lui Dumnezeu pentru mântuirea sufletului său.

Contele M. nu era singurul care nu avea somn în noaptea aceasta furtunoasă. În același timp, și împăratul Friedrich Wilhelm se răsuca fără somn în patul său, în marele său castel din Berlin. Împăratul era bolnav. Dureri violente îl împiedicau să adoarmă. El s-a adresat lui Dumnezeu și L-a rugat numai pentru o oră de somn revigorant. Și iată, Dumnezeu l-a ascultat. Curând, respirația sa profundă trăda că adormise adânc. Dimineața, când s-a trezit, i-a spus soției sale, nobilei Luise:

„În noaptea aceasta, Dumnezeu mi-a ascultat strigătul și m-a eliberat de durerile mele. Îi datorez multă mulțumire pentru aceasta. Știi bine cine dintre supușii mei m-a supărat cel mai tare? Vreau să-i acord astăzi iertarea.”

„Acesta este contele M.”, a răspuns împărăteasa, „care zace deținut în Glatz.”

„Ai dreptate”, a răspuns domnitorul. „Să aibă parte de grațiere.”

Încă în aceeași dimineața a pornit un curier spre Silezia, cu scrisoarea autografă a împăratului. Scrisoarea conținea ordinul ca îndată contele M. să fie pus în libertate; ea îi aducea în același timp deplina iertare a celor petrecute și bunăvoința reînnoită a domnitorului său.

Nu scriu nimic despre felul cum contele M. și-a arătat recunoștința față de împăratul său. Mă interesează numai să spun câte ceva despre minunatele căi ale lui Dumnezeu. Nu sunt, în realitate, aceste căi de nedescoperit? Detenția grea a trebuit să slujească pentru a frânge firea neînduplecată a contelui, să-i arate starea lui stricată și pierdută și să-l elibereze de acestea. După ce a fost atins acest scop, lipsa de somn a unui împărat a trebuit să devină cauza ca acest copil proaspăt al lui Dumnezeu să fie eliberat și din captivitatea sa pământească. Totul s-a petrecut foarte simplu și firesc, așa cum sunt căile lui Dumnezeu în toate lucrurile minunate, în general foarte normale. Lucrul cel mai important în povestirea noastră este:

Întâi, sufletul celui captiv trebuia să fie salvat. Cealaltă salvare a venit în al doilea rând. Mântuirea sufletului L-a costat pe Dumnezeu Fiul Său; salvarea trupului l-a costat pe un împărat câteva ore fără somn.